

var stórlímaður og ekki feitur. Olivar var ótrúlega raskur. Jákup á Tormansbakka sigur, at alt grótið, sum er högt til brimgarðin á keini, hevur Olivar sleggið. Hann var ikki nakar hegnismaður, men væl hevur hann dugað at handfarið sleggjuna. Pullartin, sum stóð uttast á endanum, hevur hann eisini sleggið.

Hann var við í allari keibyggingini frá byrjan. Tað var tungt og krevjandi arbeiði, men har umframt skuldi alt annað eisini passast. Torvið skuldi skerast, turkast og berast hvønn dag, høvur skuldi slást, grasið hoyggjast og berast, Uttanhús skuldi røktast og so alt annað, ið hoyrði einum húsi til. Teir fóru til arbeiðs kl. 7 og komu ikki heim aftur fyrr enn klokkan seks. Morgunmatin fingur teir bornan inn, men teir fóru heim til dagurð.

Hentleikar vóru ikki nógvir. Ein krana høvdu teir, Sibba Jósuf fœri, og so lögdu teir skinnarar at flyta vagnar á við tilfari. Ingibjörg heldur, at keini stendur, sum eitt gott bilæti uppá teir gomlu, hvussu ið teir arbeiðu.

Hann hevði torvheidar niðri á Tjørn. Men tað torvið var ikki so gott; so nógv øska kom av tí. Men tey høvdu eisini torvheidar úti í Nýpu, úti á Bládypinum, teir kalla. Tað torvið var so sera gott. Alt torvið var borið til hús, og tað var ikki stuttur teinur at ganga við rökadum leypu hvønn morgun. Við Leitisrætt, í Keilini, hevði Olivar torvhús. Høddani bar hann eisini torv.

Men tað eina árið, tá Richard var um 16 ára aldur, setti hann uppá at fara torvið heim av Bládypinum í góðhúsið. Hann fekk sín vilja. Men áðrenn torv fekt aftur, var torvið longu um at vera uppi. Tá segði Olivar, at næsta ár skuldi einki torv fæst, tí torvið gjørdist ov ódrúgt.

Men næsta árið bleiv vár-ið so sera gott. Hann fekk næstan ikki tíð til at bera nakad torv heim. Men, hvat gjørdi Olivar, jú, hann fór út á Bládypið, áðrenn teir fóru til útróðrar - og tað var tíðliga, tí teir fóru tíðliga avstað um morgnarnar, teir fóru mangan um seks tíðina - Hann hevði knapstan tíma hvønn vegin, so hann mátti oftrani fara kl. 4 út í Nýpu. Tá var svartar nið. Hann bar so torvið og røði út akkurat sum aðrir menn.

Útróðrarmaðurin

Olivar var framúr útróðrarmaður. Hann var miðamaður burturav. Tað var ikki mið í Vágahavinum, sum Olivar ikki kendi. Hann var ikki bara eitt flogvit, men hann mundi hava eitt ótrúligt minni eisini, tí hann skrivaði einki niður.

Alt goymdi hann í høvdi-num. Einaustu menn, sum vit vita um, skrivaðu mið niður, vóru Sámal Jákup á Tor-

mansbakka og Mikkjal. Jákup á Tormansbakka visti einferð Olivari miðabókina hjá Mikkjali. „Um eg minnst rætt“, skriver Mikkjal aftanfyrir okkurt mið. „Tað nýtist ikki at standa, tað er rætt“, segði Olivar, og hann legði aftrat: „Eg kundi gott latið teg fingið hundrað mið aftrat, um tað skuldi verið“. Spell, at Jákup ikki tók hann upp á orðið og skrivaði tey upp.

Hann tuskaðist ónatúrligt á sjónum.

Tá Olivar var blaðungur høvdu teir eitt tiggjumannafar, teir kallaðu Briford. Teir røðu út frá Flesini. Baturin stóð har inni millum Tórappakshús og pakkhúsið hjá Wenzili. Hann segði fyrri bónda Mariusi, at tann eina dagin, teir fóru, var so nógvur vindur, at teir settu mast-rina, tá teir lögdu frá Flesini, men teir koyrdu ongantíð seglið upp heilt út á hav. So nógvur var vindurin, at masturin var nóg mikið at sigla bátin. Hann var rimiligt landnýrðingur í ættini, og tað er besta ætt her vestanfyrir.

Eina ferðina komu teir illa fyrri. Teir fóru farnir við tiggjumannafarinum út á hav. Odnarveður kom á teir, og teir vunu ikki um Tangan. Teir høvdu sæð eitt skip fyrr um morgunin. Tað stóð so mikið illa til, at teir samdust um at royna at finna skipið. Tað eydnaðist. Teir sluppu í øllum góðum upp á skipið, men bátin mistu teir. Skipið var Delfin, sum Pól Niklái á Glyvrum fœri. Teir plagdu segni at grina at, at teir høvdu sagt við Hans Frederik á Sibbanum, sum var við, at nú var synd í konuni. Tá skuldi hann siga: „Tað ger ikki. Livandi maður er góður at vænta.“

Ein góð mynd um, hvørjar kempur Uppistovu mennir vóru, er søgan hjá Mikkjali „Triggrir stravnir dagar“. Hon er frá trettanda 1903. Tá var Olivar gaman í í bestu árum. Teir høvdu ein ónatúrliga ringan dag á havinum við fýramannafarinum hjá Olivari. Fimm mans vóru teir vanligu við, og so var eisini henda dag. Teir fóru: Olivar og Jógvan Uppi í Stovu, systkinabarnið Jóannes í Skálalonini, bónda Heini og Mikkjal í Beitinum.

Tá teir uppundir dagsetur vunu suður móti Tanganum færa teir eina glaðu, sum tók bátin eftir síðuni móti landi. Tvær árar brotnaðu í bakborð. Nú vóru góð ráð dýr. Teir slógu skeytan av eini stýriborðsár og stríddu seg so um Tangan og vunu við tógvið baks upp land í øllum góðum. Tá vóru menn á veg at fara at leita.

Trettandakvöld var, og teir ætlaðu at fara í dans. Men veðrið var so vánaligt, at konufólkini hættaðu sær ikki.

Fyri lýsing morgunin eftir bankaði á skjóldurin hjá Mikkjali. Útróðrarfíkin vóru ikki, so Mikkjal skilti

Olivar á Ryggi varð borin í heim í Miðvági í 1871, og í heimbygðini virkaði hesin stillfjóri maður alt til deyðadags í 1963

einki. Tá var tað Jógvan, ið legði til at fara á fjall á Uttanhús - sjei fjórðingar eru at ganga at markinum. Jógvan og Olivar røktadu Uttanhús. Jú, somu menn á fjøllini í tjúkkum kava. Og veðrið øtlaði bara út á morgunin, men eingin talaði um at venda aftur. Aftur høvdu teir ein strævan dag.

Um náttina makedi hann vindin, og langt fyri lýsing vakti Olivar aftur til at fara til útróðrar.

Hesin dagurin gjørdist eisini ein av teimum strævanu, tí veðrið helt sær ikki. Verri enn so. Áðrastaðni í landinum fóru bátar eisini illa staddir. Onkur maður vann ikki upp land á lívi.

Olivar var altíð bátsformaður líka til ellisár. Hann átti motorbátar saman við Jóan Paula Elliesen. Tað var eisini Olivar, sum setti navn á teir bátar bátarnar Troystina og Aldubárana.

Tá ið hann gavst hjá Jóan Paula, fór hann at rógva við teimum hjá bónda Heina. Teir høvdu eitt fýramannafar við motori. Olivar var bátsformaður. Dreingirnir hjá Heina, Karl og Jógvan Erland, røðu við honum. Oljukklaði brúkti hann ongantíð, men harafturimóti góð feroysk klæði frá innast til uttast. Hann hevði eitt roð liggjandi á knønum. Stivlar brúkti hann heldur ikki, men húðarskógvar.

Anna Elisabeth hjá bónda Heina segði altíð, at tá Olivar var við dreingjunum, óttaðist hon ongan vanda.

Hann var skilamaður á

hann heim við longinum. Hann mundi vera út ímót teimum sjeiti ty.

Hetta gevur væl eini hómig av, hvør kempa hesin maður var.

Ein óvana hevði Olivar ongantíð hevði hann við sær. Hann sást ongantíð eta í báti. Onkur plagdi at bjóða honum, men hann svaraði, at hann hevði etið.

Olivar var fleiri ár til lands í Íslandi. Teir røðu frá Bakkafjórðinum um summarið. Saman við honum vóru m.a. bróðurin Tormans Jógvan, Birti Jóhannus og Birti Jógvan. Olivar skrivaði altíð heim. Hann skrivaði eisini til tingið um at fáa Tjaldrið at koma at flyta útróðrarmennin heim.

Jógvan hevði hug at arga og siga: „Olivar, hann skrivar, hann skrivar“. „Jón, hví skrivar tú ikki?“ spyr Bina, kona hansara. „Olivar eigur fyldepen, hann kann skriva“. Men Olivar dugdi eisini væl at skriva á feroyskum máli. Hann hevði lært seg sjálvur.

„Tuskarið hevur verið nógv hjá pápa, tað er vist og sannheit“, sigur Ingibjörg. „Hann var ein ordilgur arbeiðsmaður, ein arbeiðshetta má hann kallast. Høggjóð um summarið. Áðrenn dreingirnir komu til mátti hann gera alt mansarbeiðið einsamallur. Haraftrat forsømdi hann ongan dag á sjónum, í arbeiði á keini ella í haganum, tá hann var heima“.

Sum sagt, Olivar var altíð formaður. Og sostatt var tað hann, sum vakti til útróðrar. Tann eina morgunin fór hann heim í Stovu at purra Jógvan út, men hann fekt ikki at vakna. Hann fór til Rasmus at læna stav, Rasmus gekk altíð við stavi, so bankaði hann uppá betongveggin, men nei, har læst eingin um vón. Teir, Karl og Jógvan Erland, vóru eisini við í bátsskipanini og Tormans Jógvan. Tormans Jógvan argar tá Jógvan Erland: „Pápaþeggan sært tú ongantíð aftur, hann er deyður“.

Tá var tað, at ein kúgv Heimi í Stovu hevði kálvað, og Jógvan hevði verið uppi alla náttina. Hann var júst sovnaður og fekt ikki at vakna.

So ein morgun, nú møtast teir báðir Laars og Olivar í tónum. Laars sær, at Olivar hevur okkurt í hondini og spyr, hvat tað er. „Hetta er ein sleiv“, sigur Olivar. Tá hevði hann tikið sleivina at banka uppá við. Hann tók bara tað, sum var fyrri hond. Hann var so lítið vandaligur í somáta.

Framhald

Heimildarfólk:
Ingibjörg á Ryggi
Marius Joensen
Jákup Haraldsen
Karl Joensen
Valborg Svabadi

Bókmentir:
Miðvagasøga
Mikkjalsbók
Mið og menn

IBM ARBEIDS- OG SPÆLI- FRØÐI

Lika mikið hvat tú ætlar at nýta telduna til: við IBM Aptiva fært tú ríkiliga ferð, megi, minni og tillagingarmøguleikar í eini samanseting, sum gevur framúr orku og nærum óavmarkaðar víðkanarmøguleikar, so at teldan kann tillagast framtíðini og - ikki minst - tínum tørvi.

Úr 133 Mhz til 200 Mhz v/ MMX

DØMI:
IBM APTIVA
445:

133 Mhz,
16 MB EDO-RAM,
2 GB harðdisk,
skermur 15",
8xCD-rom
v/ hátalarum og
hópin av
programum/spølum,
t.d. Lotus Smart Suite
og MS-Works

14.800,-
v/ MVG

Figgingardømi:
Utgj.: 4.500,-
pr.mó./18 mó.: 650,-

COM
DATA

Brekkutún 1
110 Tórshavn
TEL 16173
Fax 16116